

[Eva Rée.]

kunne ydes uden hensyn til trang. Det vil medføre en merudgift på nogle få hundrede tusinde kroner årligt.

For det andet foreslås det, at reglerne om administrativ frihedsberøvelse for personer, der forsømmer deres forsørgerpligter, ophæves. Disse regler anvendes kun i et meget begrænset omfang, og det er i øvrigt kun dansk og finsk sociallovgivning, der har indeholdt bestemmelser om administrativ frihedsberøvelse på dette felt. Ved at opheve bestemmelsen imødekommer man et ønske fra et nordisk udvalg derom.

For det tredje foreslås det, at indtægtsgrænsen for ydelse af bidrag fra det offentlige til enlige forsørgere efter forsorgsloven ophæves. Denne merudgift vil beløbe sig til ca. 8 mill. kr. fordelt over 2 år, idet også børnetillæg for pensionister, der ydes efter de samme regler, skal ændres.

Jeg kan på venstres vegne anbefale lovforslaget og give tilsagn om hurtig behandling som ønsket af socialministeren.

Valbak: Bestemmelsen i forsorgslovens § 36 om administrativ frihedsberøvelse som middel til at få forsømmelige forsørgere til at betale er en af de bestemmelser fra den første socialreforms tid, som er skrevet med den moralske pegefinger. Det er opløst, at § 36 kun anvendes i ringe omfang; den er altså til fryd for få, utvivlsomt til gavn for ingen, snarere til skade. Det eneste, man måske ikke bør glæde sig over ved bestemmelsens begrænsning, er, at vi har bevaret den så længe. Som sagt, reglen har kun været anvendt i få tilfælde.

Anderledes forholder det sig med den administrative frihedsberøvelse, som sættes i værk for at fremtvinge betaling fra nogle af dem, der til børns forsørgelse er sat i bidrag, som socialvæsenet udlægger forskudsvis. Det drejer sig om nogle hundrede hvert år, som socialvæsenet i medfør af forsorgslovens § 97 indstiller til hensættelse i fængsel for at fremtvinge betaling. Denne kategori er der ikke gjort op med ved forslaget. Nu er det ikke, fordi jeg nærer særlig sentimentale følelser over for denne kategori af dårlige betalere — det gør jeg heller ikke over for dem, vi nu, hvad jeg er enig i, skal til at lade slippe for bål og

brand — men det må gøre et vist indtryk, at det koster samfundet op imod et millionbeløb hvert år at anvende dette tvangsmiddel, hvortil kommer eventuelt tab af arbejdsfortjeneste for den enkelte, og hvad dermed følger af ond cirkel. Det må erkendes, at tvangsmidlet faktisk virker efter hensigten, for så vidt som en gammel mor eller en far eller en anden pårørende efter indtrængende bønsskrivelser i mange tilfælde får skrabet en del penge sammen i løbet af nogle uger, nok til løsladelse. Men der er altså tale om en dyr inddrivelsesmetode, og jeg kan ikke lade være at spørge i hvert fald mig selv, om de penge kunne være brugt til at hente de samme bidragsbeløb hjem på en mere hensigtsmæssig måde.

Jeg har ikke med disse bemærkninger villet procedere for et øjeblikkeligt opgør også med det problem, som jeg her har rørt ved. Hvad jeg gerne vil spørge om på anledningen er, om der kunne være grund til en nærmere overvejelse af den specialpræventive og af den generalpræventive virkning af fængsel som tvangsmiddel i disse sager. Mon man ikke kan hente gratis erfaringer herom fra Sverige og Norge? Jeg har nemlig en fornemmelse af, at man i disse lande også har givet afkald på fængslet som skræmmedyr i disse sager på samme måde, som vi jo da herhjemme klarer os foruden skræmmedyr i andre sammenhænge, ved inddrivelse af skattegæld f. eks., og i fremtiden jo også for den meget lille gruppe af forsømmelige forsørgere, som vi i dag behandler.

Som det vil forstås, er mit parti indforstået med at få denne § 36 ophævet, og med henblik på senere stillingtagen til, om frihedsberøvelse generelt bør udgå som tvangsmiddel i inddrivelsessager, vil vi gerne foreslå en nærmere undersøgelse overvejet. Jeg er klar over, at også justitsministeren må inddrages i denne sag.

Bestemmelsen om dækning af merudgifter ved forsørgelsen af et handicappet barn i hjemmet blev, om jeg husker ret, indført efter pres ikke mindst fra nogle forældre. De foretrak at beholde deres barn i hjemmet fremfor at afgive det til intern særforplejning ud fra betragtningen, at det hjemlige miljø suppleret med stedets almindelige skole- og